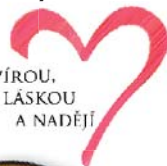

VRŠOVICKÝ VYZBROJENÍ HLASATEL

8/2010

VÍROU,
LÁSKOU
A NADĚJÍ

Sborový časopis Náboženské ob...

Sborová dovolená

2010

Ekologicky citliví bratři a sestry prominou, baví mě řídit auto. Nelíbí se mi adrenalinová rychlost, raději mám klidnou jízdu na velké vzdálenosti, pěkně s hudbou a zastávkami na kávu. Takový zážitek se mi nenaskýtá často, jedině když jsme jeli na dovolenou do Francie k Atlantiku, anebo na návštěvu ukrajinské části rodiny ke Kyjevu. V této souvislosti musím také zmínit, že mám rád Polsko, na které jsme my Češi zvyklí neprávem hledět trochu jako na chudšího bratra. Je řídičsky atraktivní, projíždí se obvykle mimo dálnice, upravenými

číslo osm, která vede napříč zemí až do Litvy, a kde vám cedule s ukazatelem oznámí, že do Suwalek na konci této trasy je to 750 kilometrů. To je jako z Prahy někam těsně před Paříž. Celou tu dlouhou cestu můžete poslouchat křesťanskou hudbu a bohoslužby na Radiu M – podle bohorodice Marie. Mám také rád zastávky u benzínových pump. Něčím se mi líbí jejich estetika: parkoviště, barevné neony, pach benzínu venku a vůně kávy uvnitř. Ač bývají dražší než obyčejné obchody, mají vždy přesně to, co řidiči nejvíc potřebují. Jídlo, pití, vše-

vesnicemi i mezi poli, která zásobují potravinami celou Evropu. Každé nezajímavé panelové sídliště je doplněno zajímavým moderním kostelem, často architektonickou perlou. Na mnoha křižovatkách stojí kříž (ta slova mají ostatně něco společného). Polsko mě vždy ohromí už na hranicích za Náchodem, kde se najíždí na silnici

lijaké tekutiny a maziva pro automobily, cestovní mapy a v ideálním případě čistou toaletu. Jejich podoba je vždy téměř stejná, nehledě na vzdálenosti, ale přesto se na nich dají stopovat kulturní zvyky regionu: na italských je za euro maličké piccolo, zatímco velká káva v Polsku za pár zlatých je opravdu velká.

Benzínové pumpy jsou trochu jako kostely. I do kostela si člověk přichází pro nezbytné palivo na další cestu. Získá zde přehlednou mapu jako odpověď na otázku: kudy dál? Odchází odsud osvěžen a posílen. Také estetika kostelů bývá většinou podobná: věž, dřevěné lavice, vůně kadidla, kazatelna, obrazy vousatých mužů, svědků Páně z dávných dob. Přes tyto společné znaky se dají stopovat, a bývá to často zajímavé, místní tradice (národní či denominační).

Máme oproti mnohým církevním sborům výhodu vlastního kostela. Ten je jako benzínová pumpa u dálnice místem občerstvení křesťanům, putujícím životem. Budme za svůj kostel rádi, starejme se o něj, radujme se z jeho příjemného prostředí, ale nezapomínejme, že benzínové pumpy jsou u cest jen jako důsledek cestování samého. Nejsou samy o sobě cílem či smyslem, tím je cestování případně úspěšné dojetí do cíle. Stejně tak pravý smysl toho, proč existují kostely, je tam venku, v každodenním shonu běžného života. V kostele čerpáme Boží sílu pro další dny našeho žití, ale smyslem je žití samo a hlavně úspěšné dojetí do cíle naší cesty, do království Božího.

Jakub Pešek

LITURGICKÝ KALENDÁŘ ČČSH

NEDELE V SRPNU

X. neděle po Hodu Božím svatodušním

1. srpna 2010

Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen. (Mt 23,12)

První čtení Písma: Ž 55,2–3a.17.19a.20b

Druhé čtení Písma: 1 K 12,2–11

Evangelium: L 18,9–14

XI. neděle po Hodu Božím svatodušním

8. srpna 2010

I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. (Mk 7,35b)

První čtení Písma: Ž 68,2.29b.36

Druhé čtení Písma: 1 K 15,1–10

Evangelium: Mk 7,31–37

XII. neděle po Hodu Božím svatodušním

15. srpna 2010

Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“ (L 10,37b)

První čtení Písma: Ž 70,2–3.5

Druhé čtení Písma: 2 K 3,4–11

Evangelium: L 10,23–37

XIII. neděle po Hodu Božím svatodušním

22. srpna 2010

Ježší, Mistře, smiluj se nad námi! (L 17,13)

První čtení Písma: Ž 74,1–2.19b.22–23a

Druhé čtení Písma: Ga 3,16–22

Evangelium: L 17,11–19

XIV. neděle po Hodu Božím svatodušním

29. srpna 2010

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. ...

Bohu i majetku. (Mt 6,24)

První čtení Písma: Ž 84,2–3.10–11a

Druhé čtení Písma: Ga 5,16–24

Evangelium: Mt 6,24–33

Ž 28, 1.8-9

Ř 6, 3-11

Mt 5, 43-6,4

ZAPOMNĚTLIVOST

Jedna z věcí, která charakterizuje moderního člověka je zapomnětlivost. Nebo alespoň pocit, že zrovna mluvčí jí trpí v nadměrné míře. I když zrovna já jí skutečně trpím v nadměrné míře. Kdykoli chci zavolat některé z našich dětí, vždy vyberu to špatné a pak se divím, že se nic neděje. I když ono se většinou nic neděje ani když se napočtvrté strefím do jména správného. Ale to už tak úplně nesouvisí se špatnou pamětí. Jen v takové situaci vůbec nerozumím tomu, jak někdo může mít dva souběžné partnerské vztahy a nikdy nezaměnit daná jména.

Ale jestli si vzpomínáte, o čem jsem mluvila na počátku, pojďme se k tomu vrátit. Téměř v každém rozhovoru, který člověk vede, se tedy objeví stížnost nebo alespoň narážka na naši děravou paměť. Lidé už předem avizují, že možná část z toho, co jim sdělujeme, stejně zapomenou „pokud na to nezapomenou“, ale budou se „snažit na to nezapomenout.“

Neurologové a lidé, kteří se fungováním paměti zabývají, ji ale hájí s tím, že na vině není ani tak naše paměť, ale informační exploze, v níž žijeme. Bombardování neustálým přívalem nových informací z nejrůznějších zdrojů, musíme prostě většinu z nich

vypouštět, abychom vůbec přežili. Ve snaze tuto, pro nás neuspokojivou,

skutečnost změnit a zlepšit, člověk vyvíjí nové a nové technologie, které mají naši paměti pomoci nebo ji úplně nahradit. Čímž se ale dostáváme do začarovaného kruhu, neboť čím více záchranných lan naší paměti poskytneme, tím více se začne spoléhat na ně, než-li sama na sebe. Vždyť ještě před pár stoletími se téměř veškeré poznání předávalo ústním podáním.

Pokud mi ale moje paměť neslouží zdaleka tak, jak bych si přála, a většinu věcí stejně zapomenou, jak je pak možné, že si s naprostou přesností pamatuji, co pro druhé činí má levice i pravice. A to zejména když činí dobrodiní. Mohla bych vám jmenovat, co všechno jsem pro druhé vykonala a jak se mi to nevrátilo.

Zrovna minulý týden, když jsem čekala na perónu metra, jsem zaslechla rozhovor mezi dvěma ženami. Ta mladší z nich si stěžovala, jak je důvěřivá a vždy očekává v druhých to dobré a jak neustále naráží na fakt, že druzí nejsou zdaleka tak dobří, jak si myslí a zneužívají její důvěru. Ta starší žena ji přitakávala a říkala, jak i ona celý život něco pro druhé dělala a oni ji za to omastili. A mě napadlo, jak je to zvláštní, že podobné věci si o sobě myslí kde kdo. Téměř každý, s kým budete mluvit, si o sobě myslí, co pro druhé dělá a jak ti druzí jsou banda nevděčná. Z koho se ale skládá ta banda nevděčná, když téměř každý je o sobě

přesvědčen, že právě on má tu smůlu, že je obklopen samými nevděčníky, ale on, že je ten, kdo je jiný.

Nevím, proč si člověk pamatuje každou sebemenší prkotinu, kterou pro druhé udělal. Ale možná to souvisí s tím, jak zapomínáme na to, co pro nás činí Bůh. Většinu dobrého, které se nám v životě dostává, bereme jako samozřejmost. Zapomínáme na to, že všechno je milost, nezasloužený Boží dar.

A tak možná existuje jakási přímá úměra. Čím více se budeme rozpomínat na to, co nám Bůh dává a jak štědře nás obdarovává, tím více budeme schopni zapomínat na to, co my děláme pro druhé, jaká dobrodíní jim prokazujeme. Čím více nezasloužených darů člověk ve svém životě rozpozná, tím více se bude schopen o ně s druhými rozdělit. A na čím větší dary od Pána se rozpomenou, tím menší se v mých očích stanou moje dobré skutky konané pro druhé.

Když mám plné ruce darů a o jeden přijdu, ani si toho třeba nevšimnu nebo na to rychle zapomenou. Když mám ale prázdné ruce, v nichž křečovitě svírám jeden jediný dar a přijdu o něj, celý život si to budu pamatovat. A tak to asi funguje i s naším srdcem. Když mé srdce přetéká vděčností za vše, čeho se mi od Pána dostává, lehce mohu něco udělat pro druhé a stejně lehce na to zapomenout, neboť pořád se mi toho dostává nesčíslněkrát více, než dávám.

Když ale mám pocit, že jsem ve svém životě nic nedostala, jen pořád dávám, každý výdej si budu dlouho pamatovat. Neboť mé srdce přetéká pocitem

nespravedlnosti, že jsem to jen já, kdo dává a druzí ode mne přijímají. A každý můj další dobrý skutek je pak jen potvrzením tohoto mého pocitu.

„Ať neví tvá pravice, co činí levice.“ Myslím, že toho budu schopna jen tehdy, když si budu znovu a znovu, každý den připomínat, že toho největšího dobrodíní se mi dostalo v Ježíši Kristu. Ten největší dar jsem z Boží milosti už přijala. Jen na to každý den nezapomínat! Prosím, Pane, dej mi lepší paměť.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové v neděli 4.7.2010
v Husově sboru ve Vršovicích*

PROGRAM NA SRPEN

1.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
8.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
8.8. - 14.8.	neděle-sobota	Sborová dovolená II - Železná Ruda		
15.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	
27.-29.8.	pátek - neděle	Sborový víkend ve Vrbovčích (SK)		
29.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	

Z PODZIMNÍHO PROGRAMU V CENTRU MANA

Přestože jsme uprostřed (snad stále ještě horkého) léta, lidé, kteří stojí za provozem našeho Nízkoprahového centra aktivit MANA nezahálejí. Již teď připravujeme dramaturgii na následující sezónu, která pro nás, ale i jiná kulturní zařízení začíná v září. Na co se tedy můžete těšit po návratu z prázdnin a dovolených? Zcela určitě si zopakujeme již tradiční **zářijové barbecue** na „biblické“ zahrádce před MANOU. Tato zahradní slavnost bude našim rozloučením s prázdninami a zahájením podzimní sezóny. Ještě předtím je pro zájemce připravena repríza divadelní hry Krásná vyhlídka. Kdo nestihl její premiéru v červnu bude mít tedy možnost shlédnout představení na konci srpna a v září. Autorsky se podílíme na pásmu inscenačního čtení **Obrázky ze starých Vršovíc**. Jeho autor David Frýdl dokončuje práci na scénáři, v září bude stanoven po dohodě s interprety Václavem Vydrou a Janou Bouškovou termín premiéry a případných repríz. Počítáme s uvedením tohoto pořadu v říjnu nebo listopadu 2010. V cyklu komponovaných večerů se můžete těšit na říjnový pořad **O lidském hlase** s panem Edwardem Tomasem, který nás zasvětil do tajů tohoto nejcennějšího hudebního „nástroje“. Podpořit ho přijdou jeho kolegové z pěveckého uskupení **Dobry Večer Quintet**. V prosinci připravujeme komponovaný večer **O astrologii, astronomii a víře** s Dr. Jiřím Grygarem. Tolik tedy krátký pohled pod pokličku naší dramaturgické kuchyně. Přijďte ochutnat!

Jiřina Hůlková

KONTAKT

Moskevská 34/967

101 00 Praha 10-Vršovice

e-mail: info@husuvsbor.cz

www.husuvsbor.cz

e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz

tel.: 271724317 (Farní kancelář)

271726461 byt faráře

731100059 mobil faráře

Centrum MANA

nízkoprahové centrum aktivit

produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946

www.centrummana.cz

e-mail: info@centrummana.cz

divadlo@centrummana.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

LÉKAŘI BEZ HRANIC

Květnový komponovaný večer byl věnován práci lékařů mezinárodní humanitární organizace Medecins sans frontieres - Lékaři bez hranic. Mladý lékař z dětské chirurgie v Praze Motole Jan Trachta vyprávěl své zkušenosti nejen z doposud poslední mise - v únoru 2010 na Haiti v lednu 2010, ale také o své předchozí práci v nejrůznějších částech světa. Zde otiskujeme duchovní úvahu, která tento večer doprovázela.

O lékařích toho v bibli mnoho nenajdeme. Několikrát jsou zmíněni - víceméně okrajově, ve Starém zákoně, podobně je to s nimi i v zákoně Novém. Dal jsem si tu práci, abych podle biblické konkordance prošel všechny pasáže, kde jsou lékaři v bibli explicitně zmíněni. Překvapivě ve srovnání se současnou vysokou prestiží lékařského povolání, se bible o lékařích nezmiňuje téměř vůbec, a i v těch několika zmínkách o nich nešetří mnohdy kritikou, ba dokonce, v jedné z citací před lékaři i varuje. Jedná se o text z deuterokanonické knihy Moudrost Ježíše Siracha, kde je rouhači vyhrožováno, že pokud nezanechá svého rouhání, ať tedy padne do rukou lékaře. Protože to je jediný souvislý text o lékařích, na který při pročítání bible narazíme, dovolím si jej citovat celý. Vyplývá totiž z něho poměrně zřetelně obraz lékaře a jeho postavení v tehdejší blízkovýchodní společnosti:

Vzdávej lékaři patřičnou úctu, protože ho potřebuješ, neboť i jeho stvořil Hospodin.

Od Nejvyššího má schopnost léčit a od krále přijímá dary.

Lékařské vědění ho vyvyšuje, i u velmožů sklízí obdiv.

Hospodin stvořil léčivé byliny ze země a rozumný člověk se jich neodřiká.

Což nezesládla voda dřevem, aby byla poznána jeho síla?

On sám dal lidem vědění, aby byl oslavován pro své obdivuhodné skutky.

Jimi léčí a tiší bolest, lékárník z nich připravuje lék,

aby jeho skutky nevymizely a na zemi aby byl stále jeho pokoj.

Synu, svou nemoc nepodceňuj, ale pros Hospodina, a on tě uzdraví.

Zanech přestoupení, vztáhni ruce k dobru a očisti srdce od každého hříchu.

Přinášej oběť zápalnou jako libou vůni a oběť přídavnou z bílé mouky. Přinášej jako oběť tuk, buď štedrý, jak jen můžeš.

Pak dej lékaři příležitost, vždyť i jeho stvořil Hospodin. Ať není daleko od tebe, když ho potřebuješ; někdy je úspěch v jejich rukou.

Vždyť i oni budou prosit Hospodina, aby se jim podařilo přinést nemocnému úlevu a uzdravení k záchraně života.

Kdo hřeší před tím, kdo je jeho tvůrcem, ať padne do rukou lékaře. Sir 38, 1-15

Zadáme-li do biblického vyhledavače slovo kněz, vyjede nám několik stovek odkazů, zadáme-li lékař dostaneme jich ani ne pár desítek. Frekvence výskytu slov lékař a kněz v bibli samozřejmě také odráží jejich dobové přijetí a společenskou prestiž. Jak se časy mění oproti dobám, ve kterých vznikala bible! Dnes je situace, alespoň v naší zemi zcela opačná. Nejprestižnější povolání má v očích veřejnosti lékař, těmi nejméně váženými je triumvirát: uklízečka, kněz, poslanec. Přitom nejsou nijak vzdálené doby, kdy i v Čechách platili za nejváženější postavy ve městě pan doktor a pan farář. Nechci rozebírat jak k této proměně došlo, zajímavější je pro mě všimnout si, co mají ti dva společného. Tak předně to je skutečnost, že oba bývají čas od času vynášeni do nebes a někdy ve stejné frekvenci i zatracováni. Oba patří mezi veřejností velmi sledované činitele, leží na nich velká odpovědnost, která nepřestane nikdy být zdrojem dohadů, kdo z nich má odpovědnost větší. Lékař, který chybně stanoví diagnózu, chirurg, který se utne, nebo kněz, který svede být jedinou ovečkou na scestí? O lékařích je někdy neblaze míněno, že každý z nich má svůj malý hřbitov, podle tohoto pravidla by se však o farářích mělo říkat, že každý z nich má svoje malé peklo. Veřejnost někdy na jejich práci nahlíží tak, že práce faráře začíná tam, kde končí práce lékaře - rozumějte tomu tak, že farář přichází ke slovu až v krematoriu nad mrtvým tělem. V centru pozornosti obou je především lidský život: u lékaře ve všech vývojových stádiích a jednotlivých odborných aspektech, u kněze život člověka zařazený do souřadnic života v Boží lásce. Ať tak či tak, stále se jedná o jeden a tentýž život člověka. O medicíně bylo řečeno, že je jediným oborem lidské činnosti, který se cíleně snaží odstranit příčinu, kvůli které jako vědní obor vznikla: tj. nemocnost člověka. O lidech v duchovním povolání můžeme podobně říci, že zacílení své činnosti také nalézají ve stavu narušenosti, tedy i nemocnosti člověka, který není zdrav nikoliv pouze sám v sobě, ale je nemocný ve svém vztahu s Bohem. Našli bychom jistě i celou řadu dalších věcí, které mají lékaři a kněží společné, stejně jako je celá řada toho, co společného nemají. Upamatovávám se na slova Jiřího Grygara, který percentuelně vyjadřoval poměr mezi věřícími z řad přírodovědců a z řad lékařů a došel k závěru, že ti první o několik řádů převažují nad věřícími lékaři. Být každodenně konfrontován - a to důvěrně, s nám ostatním často až nepředstavitelnou mírou lidské bolesti, utrpení všech věkových kategorií, bezvýhodností terminálních stavů, které ani sebelepším úsilím nelze zvrátit, je u mnohých samozřejmým vyústěním v přesvědčení, že pro Boha v medicíně, ale ani v životě člověka, místo není. Pro nás křesťany bývá o to více působivé svědectví lékařů, kteří navzdory tomu víru v Boha našli a dokázali si ji podržet. A že je mezi nimi celá řada významných lékařských osobností netřeba zmiňovat: za všechny snad jméno zakladatele dětské onkologie profesora Josefa Kouteckého. Nemůžu však

nezmínit ještě jednoho lékaře, který se ke svému povolání dostal přes službu kněžskou: nositel Nobelovy ceny, doktor medicíny a docent teologie Albert Schweitzer. Až ve svých třiceti letech, v době, kdy už byl renomovaným teologem přednášejícím na předních světových univerzitách, se rozhodl pro studium medicíny. Kristovské: „jedni druhých břemena neste“ se rozhodl naplnit ve službě bližním v oblastech, které doposud cílenou medicínskou léčbu nikdy nepoznaly: v rovníkové Africe, kde založil nemocnici v Lambaréné. Naprostá vydanost a maximální nasazení v první linii v boji s bídou a bolestmi tohoto světa z něj učinily postavu vpravdě apoštolského rázu. On, stejně tak jako řada jiných, svou činností naplňoval apoštolskou výzvu: „...v konání dobra neumdlévejte.“ Míra obdarování a schopností bývá u každého rozdílná. Málokdo doroste do velikosti postavy lékaře a kněze Alberta Schweitzera. Svá Lambaréné však můžeme najít skutečně každý z nás. Budou všude tam, kde vezmeme vážně Kristův nárok na náš život a necháme se jím samotným proměňovat, abychom ve vztazích mezi sebou navzájem i v našich vztazích k hladové, nemajetné, trpící či jakkoliv opomíjené většině tohoto světa, byli schopni uplatňovat to dobré, lepší a krásné v nás, o kterém jsme přesvědčeni, že vlastně vůbec není z nás, ale z Boha.

David Frýdl

Lékaři bez hranic je sekulární humanitární nezisková organizace, která je známa svými projekty ve válkami sužovaných oblastech a v rozvojových zemích, které čelí endemiím. Ve světě je známa pod zkratkou fran-

couzského názvu organizace jako „MSF“. Organizace byla založena v roce 1971 malou skupinou francouzských lékařů v odezvě na nigerijskou občanskou válku.

Lékaři bez hranic jsou řízeni mezinárodním výborem umístěným v Ženevě a jsou organizováni ve 20 sekcích. Ročně je na projekty přijato okolo 3000 lékařů, sester, porodních asistentek a logistiků, ale stále je zaměstnáno asi 1000 lidí, kteří se starají o nábor dobrovolníků, finance a mediální vztahy. Soukromí dárci tvoří asi 80% zdrojů organizace, zbytek tvoří vládní a firemní dary. Průměrný roční rozpočet je asi 400 milionů amerických dolarů.

Organizace aktivně poskytuje zdravotní péči a školství pro obyvatelstvo ve více než 70 zemích a často vyžaduje politickou zodpovědnost za konflikty jako např. v Čechensku či Kosově. Lékaři bez hranic získali v roce 1999 Nobelovu cenu míru jako uznání jejím členům za vytrvalou snahu poskytovat zdravotní péči v akutních krizích a také za zásluhy vzrůstajícím mezinárodním uvědomění si potenciálních humanitárních katastrof.

zdroj: wikipedia.org

SBOROVÁ DOVOLENÁ 2010 POPRVÉ

Název tohoto článku si zaslouží vysvětlení. Někdo by se totiž na jeho základě mohl domnívat, že jsme na společnou dovolenou s naším sborem vyrazili poprvé, tak tomu však není. Ve skutečnosti mají sborové dovolené v našem společenství dlouholetou tradici. Název článku odkazuje na to, že v letošním roce organizujeme dokonce dvě sborové dovolené - o té první bude tento článek, o té příští si přečtete za měsíc pod názvem Sborová dovolená 2010 podruhé. Pojdme tedy nejprve zavzpomínat na roky minulé. První společnou prázdninovou akcí byl v roce 2003 letní pobyt na Slovensku ve Vysokých Tatrách. Byl tehdy ještě koncipován více jako táborová akce pro děti a mládež, třebaže už tehdy jsme jej otevřeli prakticky všem generacím. Nejmladším účastníkem byl tehdy půlroční Tobiáš Frýdl, nejstarší účastníci „táborová kuchařka“ a dodnes stále svěží Jiřinka Karlíčková. O rok později probíhaly v létě v Husově sboru náročné stavební úpravy, které zahrnovaly odvodnění a izolaci základů, proto společný prázdninový pobyt organizován nebyl. Na první „klasickou“ sborovou dovolenou jsme se pak vydali až rok poté - v červenci 2005 do Vernířovic v Jeseníkách. Kraj, známý událostmi popisovanými v knize Kladivo na čarodějnice, si nás získal svou podmanivostí a poprvé jsme si také mohli vyzkoušet společné soužití ve větším kolektivu v rámci svých dovolených. Další dovolená našeho sboru v létě 2006 byla konána v Michlově Huti u Vimperka na chatě Michlovka. Tentokrát to byly šumavské hvozdy, které nám otevřely svou přívětivou i drsnou náruč zároveň. Nejmladšími účastníky byly Anička Kulhavá a Benjamín Frýdl. Duchovními úvahami nás tehdy provázel br. Ondřej Kulhavý a jeho zamýšlení se týkala svátostí. Prostředí bylo natolik zajímavé i odpovídající našim potřebám, že jsme se rozhodli i další rok uspořádat sborovou dovolenou na stejném místě. V roce 2007 jsme tedy opět trávili společný týden v červenci na Michlovce na Šumavě. Rok 2008 byl rokem našeho návratu do Jeseníků, protože jsme vybrali chatu Andělku v Koutech nad Desnou, vzdálenou jen 5 km od Vernířovic. Tehdejší pobyt měl více rodinný charakter - kapacita objektu byla omezena. Poprvé se účastnil Olda Nováček se svými dětmi a také tehdy novomanželé Klápštovi. V roce 2009 jsme vybrali pro změnu Krušné Hory, kde se nám příbytkem stala evangelická fara v Jáchymově. Děti již dodnes vzpomínají na táborovou hru Putování po stopách apoštola Pavla. Tolik tedy rekapitulace jsme připravili letos?

Při plánování sborové dovolené a hledání termínu jejího konání pro letošní rok jsme během jara zjistili, že mezi potenciálními účastníky bude problémem najít takovou dobu, která by vyhovovala všem. Z těchto důvodů jsme nakonec přistoupili k rozhodnutí uspořádat sborové dovolené dvě - v červenci a v srpnu. Komu nevyhovoval červencový termín měl možnost přihlásit se na srpnový a naopak. Z minulých let jsem měl schovaný kontakt získaný na netu Evan-

gelické církve na penzión manželů Němcových. Protože jsem si dost dobře nezapamatoval podrobnosti především co se týče lokalizace objektu, žil jsem v mlhavé představě, že se nachází kdesi v Beskydech. Z toho vzniklo mírné nedorozumění, kdy jsem ve stádiu příprav všem zájemcům sděloval, že pojedeme do Beskyd. Nakonec z toho byli někteří zájemci tak natešení, že když vyšlo najevo, že místem pobytu nejsou Beskydy, nýbrž opět (již potřetí) Jeseníky, svoji účast na sborové dovolené vzdali. Kdo však vydržel až do konce nezvyklán záměnou Beskyd za Jeseníky byl po zásluze odměněn. Místem naší první sborové dovo-

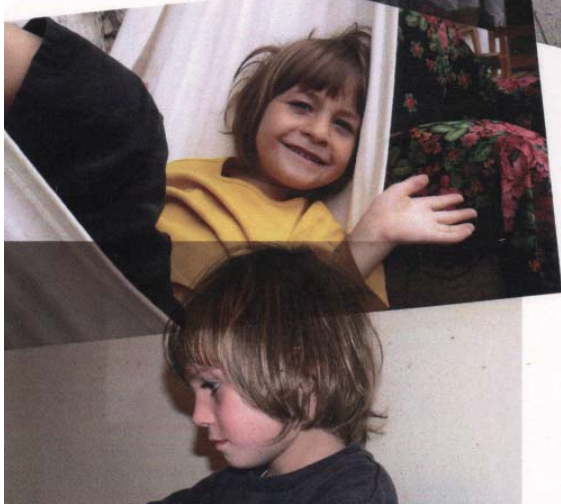
lené v létě 2010 se totiž stal kraj Krnovsko - Osoblažsko: většině z nás do té doby zcela neznámý kout české země, který překvapivě nebyl pustinou, „kde lišky dávají dobrou noc“, ale nádherným místem plným nejen přírodních skvostů, ale také příležitostí k odpočinku i zábavě. Pět kilometrů za Krnovem je vesnička Býkov - Úvalno, kde uprostřed přilehlého lesa zve k pobytu chata manželů Němcových. Původně byla postavena - téměř před sto lety jako velkoryse pojatá lesní restaurace s ubytováním, v dobách nedávno minulých sloužila jako pionýrský tábor a dnes je v soukromém držení dvou nadšenců, kteří nemyslí jen na své pohodlí a bydlení, ale neváhají obnovit i původní ubytovací kapacity objektu. S potěšením jsme jeden z výletů směřovali do Krnova, které je městem, ve kterém se narodily varhany pro náš kostel. K zamýšlené exkurzi do továrny již bohužel nedošlo z prostého důvo-

du - nejenom my, ale také krnovští varhanáři byli na dovolené a tak možnost návštěvy přišla až poté, co jsme odjeli po týdnu domů. Program sborové dovolené byl klasický - pro děti (tentokrát převládala starší školní věk nad mladším) bylo připraveno dopolední biblické studium, dospělí měli možnost po večere dětí sejít se ke společným modlitbám a přemýšlení nad úvahami C. S. Lewise a úryvkům z životopisu indického misionáře Sadhu Sundara Singha. Sestava účastníků nebyla nijak zvlášť početná - celkem i s dětmi nás bylo sedmnáct. Přesto jsme dokázali vytvořit milé společenství, ve kterém ke spokojenosti všech, nevyčnívala žádná „výrazná“ individualita - snad s výjimkou Káji Nováčkové, které to však pro její školní věk bylo tolerováno. Veliké poděkování sluší vyslovit sestře Hance Lukešové a její rodné sestře Věře. Přestože letos vyjely na sborovou dovolenou s námi poprvé, staly se více než užitečnými a výtannými členy našeho kolektivu. Vlastní iniciativou si Hanka připravila pro děti i dospělé účastníky soutěž a dokonce i tombolu, která se poté stala zdrojem poučení i zábavy. Velikým zážitkem byly i výlety do Opavy, Hradce nad Moravicí nebo koupání na Slezské Hartě. Snad žádná z předchozích sborových dovolených neuběhla tak rychle jako tato a proto jsme rádi, že je na srpen připraven „druhý běh“ - pro změnu pojedeme opět na Šumavu, tentokrát do Železné Rudy: Domov Husita. Vršovičtí husité srdečně zvou a pozdravují.

David Frýdl

Hledám dobro- volníky

Ahoj, jmenuji se Jáchym, je mi 7 let a jsem autista. Hledám dobrovolníky, kteří by si se mnou dvakrát týdně chodili hrát a tím mně pomohli učit se mluvit. Hrozně rád bych totiž mluvil se svojí mámou, tátou, bratry a sestrou, a vůbec se všemi, ale zatím to neumím. Zkousím to, ale není to snadné. Naši mi zařídili speciální hernu a byli se učit v USA hernímu přístupu, který se jmenuje Son-rise a dobrovolníky v něm zaučí. Mně se hrání líbí.

Jestli se chceš dozvědět víc, zavolej nebo napiš mému tátovi. Táta říká, že žádné specializované vzdělání ani zkušenosti z práce s dětmi nepotřebuješ: jenom zájem, nadšení a hravost.

Těším se.
Jáchym

tel.: 774 708 899
jachym.srp@centrum.cz

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husovsbor.cz. Neprodejně – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.